

Den kvinde-identificerede Kvinde

Hvad er en lesbisk? En lesbisk er alle kvinders raseri sammentrængt til eksplosionspunktet. Hun er en kvinde, som ofte i en meget ung alder handler i overensstemmelse med sin indre trang til at være et mere helt og friere menneske, end hendes samfund tillader hende. Disse behov og handlinger gennem en årelang periode bringer hende i en smertefuld konflikt med mennesker, situationer, den accepterede måde at tænke, følge og handle på - indtil hun befinder sig i en stadig krigstilstand med alt omkring sig og sædvanligvis med sig selv. Hun er sig måske ikke helt bevidst om den indirekte politiske betydning af det, der for hende begynder som en personlig nødvendighed. Men på en eller anden måde har hun ikke været i stand til at acceptere begrænsningerne og undertrykkelsen - påtvunget hende af den mest fundamentale rolle i hendes samfund - kvinderollen.

Det oprør, hun gennemlever, medfører skyldfølelse svarende til følelsen af ikke at leve op til samfundsbetingelserne og tvinger hende til at analysere de ting, som resten af samfundet mere eller mindre accepterer. Hun er nødt til at udvikle sit eget livsmønster. Ofte lever hun meget af sit liv alene og lærer som regel meget tidligere end sine heteroseksuelle medsøstre om livets grundliggende alenetilstand (som myten om ægteskabet dækker over) og om illusionernes realitet. I det omfang hun ikke kan frigøre sig fra den massive tilpasning, som følger med at være kvinde, kan hun aldrig rigtig få fred med sig selv. For hun er fanget et eller andet sted mellem at acceptere samfundets syn på hende - i så fald kan hun ikke acceptere sig selv - og at komme til en forståelse af, hvad dette sexistiske samfund har gjort mod hende, og hvorfor det er så funktionelt og nødvendigt for samfundet at gøre det. De af os, der arbejder sig igennem det, opdager at vi står på den anden side af en uendelig svær rejse gennem en lang nat, der kan ha været årtier. Det perspektiv, der vindes ved denne rejse, selvbefrielsen, den indre fred, den ægte kærlighed til sig selv og til alle kvinder er noget, vi skal dele med alle kvinder - fordi vi alle er kvinder.

Først må vi forstå, at lesbianismen, ligesom den mandlige homosexualitet, er en form for adfærd, der kun er mulig i et sexistisk samfund, karakteriseret ved strenge kønsroller og domineret af mandsvældet. Disse kønsroller umenneskeliggør kvinder ved at definere os som en støttende/tjenende kaste i forhold til herrekasten af mænd, og forkrøbler mænd følelsesmæssigt ved at kræve, at de fremmedgøres fra deres egen krop og følelser for at kunne udføre deres politiske/økonomiske/militære funktioner effektivt. Homosexualitet er et biprodukt af en bestemt måde at danne roller på, af det anerkendte adfærdsmønster, hvor alt baseres på køn. Således er det en uautentisk kategori (d.v.s. ikke i harmoni med virkeligheden). I et samfund, hvor mænd ikke

undertrykte kvinder, og hvor det var tilladt at give seksuelle udtryk for ens følelser, ville kategorierne homosexualitet og heteroseksualitet forsvinde. Men lesbianisme er også forskellig fra den mandlige seksualitet og har en anden funktion i samfundet. Bøsserine er en anden slags skældsord end bøsse, skønt begge begreber indebærer, at du ikke spiller din tildelte kønsrolle - og derfor ikke er en "rigtig kvinde" eller en "rigtig mand". Den modstræbende beundring for "vildkattepigene" og afskyen for "tøsedrengen" peger på det samme: foragten for kvinder og dem, der indtager en kvindelig rolle. Og bestræbelserne på at holde kvinder i den foragtelige rolle er store. "Lesbisk" er ordet, etiketten, tilstanden, som holder kvinder på plads. Når en kvinde kommer til at høre det ord om sig selv, ved hun, at hun er ved at være ude af kurs. Hun ved, at hun har overskredet sin kønsrolles frygtelige grænse. Hun viger tilbage, hun protesterer, hun vender om, hun omformer sine handlinger for at opnå billigelse. "Lesbisk" er en etikette, som manden har opfundet til at sætte på enhver kvinde, der tør måle sig med ham, der tør drage hans forret i tvivl (også hans ret til at bruge kvinder som bytteobjekt mellem mænd), der tør forsvare det primære i sine egne krav. At sætte denne etikette på kvinder, der er aktive i kvindebevægelsen, er kun det sidste nye eksempel ud af en lang historie. Ældre kvinder vil mindes, at for ikke så længe siden ville enhver kvinde, som havde fremgang, var uafhængig og selvstændig, som ikke koncentrerede hele sit liv om en mand, få påført denne etikette. For i dette kønsdiskriminerende samfund kan en selvstændig kvinde i k k e være en k v i n d e - hun m å være en "bøsserine". Det fortæller i sig selv, hvor kvinder står. Det siger ganske klart: "kvinde" og "menneske" er uforenelige betegnelser. For en lesbisk kvinde bliver ikke betragtet som en "rigtig kvinde". Og dog regner man almindeligvis kun med een væsentlig forskel mellem lesbiske og andre kvinder, nemlig den seksuelle orientering. - Hvilket vil sige, at når man smider al indpakningen, må man til sidst se i øjnene, at kærnen i at være kvinde er at blive knaldet af en mand.

"Lesbisk" er en af de seksuelle kategorier, som mænd har delt mennesker op i. Mens alle kvinder er umenneskeliggjorte som kønsobjekter, får de dog visse godtgørelser som objekter for mænd: identificeringen med hans magt, hans jeg, hans status - hans beskyttelse (mod andre mænd) - fornemmelsen af at være en "rigtig kvinde" - erhvervelse af samfundets accept ved at leve op til kønsrollen - o.s.v. Hvis en kvinde skulle konfronteres med sig selv ved at konfronteres med andre kvinder, er der færre bortforklaringsmuligheder, færre stødpuder til at afværge rædselen over hendes umenneskelige forhold. Heri finder vi grunden til mange kvinders altoverskyggende frygt for at udforske nære forbindelser med andre kvinder: frygten for at blive brugt som kønsobjekt af andre kvinder, hvilket ikke blot ikke giver nogen mandsforbundne godtgørelser, men som også afslører den tomhed, der er kvindens vir-

kelige situation. Denne umenneskeliggørelse kommer til udtryk, når en heterosexuel kvinde finder ud af, at en medsøster er lesbisk: hun begynder at opfatte sin lesbiske medsøster som et potentielt kønsobjekt, pålægger den lesbiske en kunstig maskulin rolle. Dette viser hendes heteroseksuelle tilpasning til at gøre sig selv til objekt i ethvert forhold, hvor sex er en potentiel mulighed, og det fornægter den lesbikes fulde menneskelighed. For kvinder (især dem i kvindebevægelsen) er det at opfatte deres lesbiske medsøstre gennem mændenes net af roller det samme som at acceptere den mandskulturelle tilpasning og at undertrykke deres medsøstre på samme måde som de selv er blevet undertrykt af mænd. Skal vi fortsætte mands-klassifikationssystemet, der går ud på at definere alle kvinder seksuelt i forhold til andre kategorier af mennesker? At fæstne etiketten "lesbisk" ikke blot på en kvinde, der gerne vil være et menneske, men også til enhver situation mellem kvinder af virkelig kærlighed, virkelig solidaritet, virkelig førsteprioritet, det er en væsentlig grund til at kvinder er isolerede fra hinanden. Dette forhold holder kvinder fanget i deres kvinderolle, og denne afskrækkende betegnelse afholder kvinder fra at skabe forbindelser, grupper eller bånd mellem os, som vi prioriterer højere end noget andet.

Kvinder i bevægelsen har i de fleste tilfælde undgået diskussionen og konfrontationen med problemet vedrørende de lesbiske. Det gør folk nervøse. De er fjendtlige, undvigende eller prøver på at inkorporere det i et "bredere emne". De vil helst ikke tale om det. Hvis de absolut er nødt til det, vil de affærdige det som "noget, man ikke taler om". Men det er ikke noget bi-problem. Det er absolut afgørende for kvindebevægelsens fremgang og sejr, at dette problem tages op. Så længe etiketten "lesbisk" kan bruges til at skræmme en kvinde til at indtage et mindre militant standpunkt, holde hende adskilt fra sine medsøstre, afholde hende fra at lade andet end mand og familie få primær betydning - så længe er hun styret af mandskulturen. Indtil kvinder ser muligheden for et primært engagement i hinanden, som kan indebære sexuel kærlighed, vil de nægte sig selv den kærlighed og værdi, som de beredvilligt giver mænd. På denne måde befæstes kvindens andens-klasses status. Så længe mænds accept er det primære - både for den enkelte kvinde og for kvindebevægelsen som helhed - vil benævnelsen "lesbisk" blive brugt til at nedgøre kvinder med.

Hvis kvinder kun ønsker flere privilegier i n d e n f o r samfundet, ønsker de ikke at modarbejde mandsvældet. De søger i stedet at få kvindebevægelsen accepteret af mandsvældet, og det mest afgørende for at opnå denne accept er at fornægte lesbianismen - d.v.s. fornægte ethvert fundamentalt angreb på den kvindelige rollebasis.

Det skal også siges, at nogle yngre og mere radikale kvinder er begyndt at

diskutere lesbianisme ærligt, men indtil videre har det mest været som et seksuelt alternativ til mænd. Dette favoriserer stadig mænd, både fordi tanken om at forholde sig mere totalt til kvinder opstår som en negativ reaktion mod mænd, og fordi det lesbiske forhold er blevet karakteriseret udelukkende som seksuelt, hvilket er splittende og kønsdiskriminerende. På eet plan som er både personligt og politisk, kan kvinder trække deres følelsesmæssige og seksuelle energi tilbage fra mænd og udarbejde forskellige alternativer for den energi til brug for deres eget liv. På et andet politisk/psykologisk plan må det forstås, hvor afgørende det er at kvinder begynder at løsrive sig fra den mandsdefinerede reaktionsmåde. Vi må hugge bindingerne over til kernen i vores egen psyke. For uanset i hvilken retning vores kærlighed og seksuelle energi går, kan vi ikke virkeliggøre vores selvstændighed som mennesker, hvis vi inderst inde er mands-identificerede.

Men hvorfor forholder kvinder sig til og igennem mænd? Ved at være opvokset i et mandssamfund har vi taget mandskulturens definition af os til os som vores egen. Den definition betragter os som relative væsener, som ikke eksisterer for vores egen skyld, men for mænds opvartning, vedligeholdelse og bekvemmeligheds skyld. Den definition henviser os til seksuelle og familiefunktioner og udelukker os fra at definere os selv og forme vore egne livsbetingelser. I bytte for vores psykiske service og for at udføre samfundets ikke-merværdiskabende funktioner skænker mænd os een ting: en slavestatus, som giver os eksistensberettigelse til det samfund, vi lever i. Dette kalder man "feminint" eller "ægte kvindeligt" i vores kulturelle sprogbrug. Vi er ægte, legitime og rigtige i det omfang vi ejes af en mand, hvis navn vi bærer. At være en kvinde, som ikke tilhører nogen mand, er det samme som at være usynlig, ynkelig, uægte og unaturlig. Han bekræfter sit billede af os - af hvad vi skal være for at han skal acceptere os - men han bekræfter ikke os. Han bekræfter vores kvindelighed - sådan som han definerer den, i forhold til ham - men han bekræfter ikke os som mennesker, os som selvstændige væsener. Så længe vi er afhængige af at opnå denne definition, denne godkendelse, kan vi ikke være fri.

Konsekvensen af at godtage denne rolle er et enormt selvhad. Dermed er ikke sagt, at selvhadet er erkendt eller accepteret som sådant, faktisk vil de fleste kvinder benægte det. Det kan opleves som ubehag ved hendes rolle, som følelsesløshed, som uro, som en lammende ængstelse inderst inde. Modsat kan det udtrykkes i et skarpt forsvar for hendes rolles ære og skøbn. Men selvhadet eksisterer, ofte under grænsen til hendes bevidsthed - forgifter hendes tilværelse, fjerner hende fra sig selv og hendes egne behov og fremmedgør hende overfor andre kvinder. Hun prøver at flygte ved at identificere sig med undertrykkeren, leve gennem ham, opnå status og identitet fra hans jeg - hans magt - hans fremgang, og ved ikke at identificere sig med andre

"tomme kar" som hende selv. Kvinder vægrer sig ved at forholde sig på alle planer til andre kvinder, fordi de vil afspejle deres egen undertrykkelse, deres egen sekundære status, deres eget selvhad. For det at blive konfronteret med andre kvinder er i sidste ende det samme som at blive konfronteret med sit eget jeg - det jeg, som vi så længe har vejet udenom. Og ved at se den afspejling ved vi, at vi ikke virkelig kan respektere og elske det, vi er blevet gjort til.

Da grunden til selvhadet og mangelen på selvaccept er så rodfæstet i vores mandsgivne identitet, må vi skabe en ny opfattelse af os selv. Så længe vi klynger os til begrebet "at være kvinde", vil vi fornemme en konflikt med dette frembrydende jeg, denne fornemmelse af at være et helt menneske. Det er meget svært at acceptere, at det at være "kvindelig" og det at være et helt menneske er uforeneligt. Kun kvinder kan give hinanden en ny erkendelse af sig selv. Den identitet må vi udvikle i forhold til os selv og ikke i forhold til mænd. Denne bevidsthed er den revolutionære styrke, som alt andet vil følge af, for vores revolution er en organisk revolution. Derfor må vi være åbne overfor hinanden og støtte hinanden, forpligte os og give hinanden den kærlighed og den følelsesmæssige støtte, som er nødvendig for at videreføre vores bevægelse. Vores energi må gå til vore søstre og ikke igen til vore undertrykkere. Så længe kvindebevægelsen forsøger at frigøre kvinder uden at vende sig mod den grundliggende heterosexuelle struktur, som binder os i parforhold med vore egne undertrykkere, vil frygtelig megen energi fortsat bruges til at prøve på at rette på hvert enkelt forhold til en mand - på at få et bedre kønsliv - på at ændre hans hoved - i et forsøg på at lave en "ny mand" ud af ham i den glade illusion at dette vil give os mulighed for at være "den nye kvinde". Dette splitter tydeligvis vores energi og engagement, og gør os ude af stand til at engagere os i dannelsen af nye adfærdsmønstre, som kan frigøre os. Når vi sætter vores forhold til hinanden, til andre kvinder, i første række, skaber vi en ny bevidsthed om os selv, og dette er kvindebevægelsens livsnerve og grundlaget for vor kulturrevolution. Sammen må vi finde, styrke og bekræfte gyldigheden af vort eget jeg. Når vi gør dette, bekræfter vi i hinanden den frembrydende, voksende følelse af stolthed og styrke - de splittende barrierer smelter bort og vi føler den voksende solidaritet med vore søstre. Vi ser os selv som primære, vi finder "centrum" inde i os selv. Vi kommer fri af følelsen af at være fremmedgjort, af at være afskåret, af at være bag et lukket vindue, af at være ude af stand til at få det frem, som vi ved, vi har inden i os. Vi føler en virkelighed, vi føler, at vi langt om længe er i overensstemmelse med os selv. Med dette virkelige "jeg", med denne bevidsthed, starter vi en revolution for at standse alle de tvangs-identificeringer, vi får presset ned over os og for at opnå den størst mulige frihed og selvstændighed i menneskelige udtryksformer.